

Uwagi do projektu ustawy naprawczej – druk 1175.

Uważam, że wybiórcze potraktowanie kobiet z roczników 1949-1953 tylko do rocznika 1953, do którego miałyby się odnieść proponowana zmiana działania art. 25 ust. 1 b, jest krzywdzące i niesprawiedliwe dla kobiet z roczników 1949-1952, ponieważ:

- ustawa emerytalna z 1998 r., na mocy której kobiety z roczników 1949-1953 przeszły na emeryturę wcześniej, traktowała te kobiety jednakowo;
- jako podmioty podobne nabyły prawo do emerytury po spełnieniu warunków określonych w art. 46 ustawy emerytalnej do dnia 31 grudnia 2008 roku;
- wszystkie te kobiety podlegały przepisom prawnym ustawy emerytalnej sprzed wejścia w życie znowelizowanej ustawy z dnia 11 maja 2012 r., która zaczęła obowiązywać dopiero od 1 stycznia 2013 roku;
- wszystkie te kobiety wierzyły, że uregulowania prawne, które je dotyczyły w momencie przejścia ich na emeryturę wcześniejszą nie zmienią się, a ich decyzja o skorzystaniu z możliwości przejścia wcześniej na emeryturę, nie będzie miała negatywnych konsekwencji, bo przecież gwarancją było nasze prawo, a w szczególności zasada zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, zgodnie z art. 2 Konstytucji RP;
- wprowadzona zmiana do ustawy w postaci art. 25 ust. 1 b, po 4-ach latach od daty 31 grudnia 2008, kiedy kobiety z roczników 1949-1953 spełniły do tego dnia wszystkie warunki do przejścia na emeryturę wcześniejszą i przeszły w międzyczasie na nią wg obowiązujących je wtedy przepisów, była całkowitym zaskoczeniem dla wszystkich emerytek wcześniejszych, które nie zdążyły złożyć przed dniem 1 stycznia 2013 wniosku o wypłatę emerytury powszechnej i podziałła na ich niekorzyść.

Kobietom z rocznika 1953 nowe przepisy uniemożliwiły realizację niepomniejszonej wypłaty emerytury powszechnej, ponieważ ustawa zaczęła obowiązywać wcześniej, niż zdążyły one osiągnąć wiek emerytalny 60 lat i nie mogły złożyć wniosku o wypłatę emerytury powszechnej przed dniem 1 stycznia 2013 roku.

Natomiast kobiety z roczników 1949-1952 nie wszystkie posiadały wiedzę o tym, że w ostatnim momencie do skorzystania z prawa do emerytury powszechnej, wprowadzono niekorzystną dla nich zmianę przepisów, nie informując je w skuteczny i należyty sposób o planowanej zmianie przepisów (bo przecież emeryci raczej nie studiują w sądach Dzienników Ustaw), a w konsekwencji braku wiedzy o planowanym wprowadzeniu w stosunku również do nich restrykcyjnego przepisu art. 25 ust. 1 b, nie mogły i one złożyć wniosku przed datą 1 stycznia 2013 roku. I chociaż zdobyły już uprawnienia do emerytury powszechnej, kończąc 60 lat przed tą zmianą, to mimo tego zastosowano wobec nich zmienione przepisy.

Takie wprowadzenie do ustawy emerytalnej dodatkowego kryterium, od którego zależy sposób obliczenia emerytury, jakim jest DATA ZŁOŻENIA WNIOSKU po czasie, bo przecież kobiety z roczników 1949-1953 podlegały przepisom sprzed dnia 1 stycznia 2013 roku i zastosowanie go właśnie do nich, w odczuciu emerytek wcześniejszych z roczników 1949-1953 jest bezprawiem, postępowaniem sprzecznym z art. 2 Konstytucji RP, działaniem prawa wstecz i zmienianiem reguł przechodzenia na emeryturę wcześniejszą, która to decyzja została już dokonana w oparciu o poprzednie przepisy prawne obowiązujące w tym czasie i której nie można już zmienić.

Wszystkie te argumenty wskazują na to, że art. 25 ust. 1 b jest niekonstytucyjny w związku z art. 2 Konstytucji RP w stosunku do wszystkich emerytek wcześniejszych z roczników 1949-1953, które nie złożyły wniosku przed dniem 1 stycznia 2013 roku, na skutek braku obiektywnej wiedzy, że kwoty wcześniej pobranej emerytury pomniejszą emeryturę powszechną.

T K w wyroku z dnia 6 marca 2019 r orzekł, że art. 25 ust. 1 b jest niekonstytucyjny w zakresie

jakim dotyczy kobiet z rocznika 1953. Ograniczenie wyroku tylko do rocznika 1953 wynikało z zadanego pytania prawnego, dotyczącego emerytki z rocznika 1953.

Wcześniej TK w wyroku z dnia 3 listopada 2015 r. stwierdził, że art. 25 ust. 1 b nie ma zastosowania do osób, które prawo do emerytury powszechnej, o której mowa w art. 24 nabyły do końca 2012 roku. Dotyczy to właśnie kobiet z roczników 1949-1952.

Jak z powyższego wynika, kobiety z roczników 1949-1953, które skorzystały z emerytury wcześniejszej stanowią jedną grupę, charakteryzującą się tymi samymi cechami formalno-prawnymi i poszkodowanymi działaniem tego samego przepisu art. 25 ust. 1b.

Wobec tego, powinno się jednakowo traktować wszystkie roczniki kobiet 1949-1953 przy tworzeniu ustawy naprawczej. **Proponowana zmiana przepisów ustawy emerytalnej nie może ograniczyć się tylko do rocznika 1953, było by to pogwałceniem prawa równego traktowania podmiotów podobnych oraz przejawem dyskryminacji w stosunku do kobiet z rocznika 1949-1952.** Takie postąpienie ustawodawcy byłoby niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, który nakazuje równe traktowanie każdego, wyraża zasadę, która powinna być stosowana zwłaszcza w procesie tworzenia prawa, czyli wydania ustaw i norm prawnych.

Proponuję, aby „ust. 1 ba” zawarty w projekcie ustawy naprawczej miał brzmienie:

„Przepisu ust. 1 b nie stosuje się do ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 roku, a uprawnienie do emerytury, o której mowa w art. 24, uzyskali po 2008 roku.”

Z poważaniem A. S.
rocznik 1952